

31 Μαΐου 2013

Ονομαστήρια της Α.Π. του Μητροπολίτου Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρου

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος, την Κυριακή, 2 Ιουνίου 2013, ημέρα κατά την οποία η Εκκλησία εορτάζει τη μνήμη του Αγίου Νικηφόρου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, άγει τα ονομαστήρια του.

Το πρωί της Κυριακής της Σαμαρείτιδος, 2 Ιουνίου 2013, ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος, θα λειτουργήσει και κηρύξει στο Καθολικό της Ιεράς Μονής Κύκκου.

=====

Το συναξάρι της ημέρας

Την Ε΄ Κυριακή από το Πάσχα είναι η Κυριακή της Σαμαρείτιδος, σύμφωνα με την ευαγγελική περικοπή. Επίσης, στις 2 Ιουνίου, η Εκκλησία τιμά τη μνήμη του Αγίου Νικηφόρου αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως του Ομολογητού.

Ο Άγιος Νικηφόρος, γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη το 758 μ.Χ. Οι γονείς του Θεόδωρος και Ευδοκία ήσαν από αρχοντική και επίσημη κοινωνική τάξη και παράλληλα ήσαν ευσεβείς και ενάρετοι άνθρωποι, οι οποίοι γαλούχησαν τον γιο τους με τα νάματα των Θείων Γραφών και της Παράδοσης της Εκκλησίας. Η προσήλωση μάλιστα του πατέρα του στην ορθή πίστη, έγινε αιτία να διωχθεί και να εξορισθεί από τον εικονομάχο και δυσσεβή αυτοκράτορα Κωνσταντίνο Ε΄, στη Νίκαια, όπου και πέθανε.

Προικισμένος με ιδιαίτερες πνευματικές ικανότητες, ο Νικηφόρος, απέκτησε μεγάλη θεολογική και θύραθεν εκπαίδευση. Γρήγορα όμως αποσύρθηκε σε ένα κτήμα του στον Βόσπορο, όπου αφοσιώθηκε στην άσκηση και τη μελέτη της ιερής Παράδοσης της Εκκλησίας, δηλ. την Αγία Γραφή και όλα όσα ζει ο συνειδητός χριστιανός. Όμως, στη συνέχεια, ο αυτοκράτορας τον υποχρέωσε να αναλάβει τη διεύθυνση του μεγάλου πτωχοκομείου της Κωνσταντινουπόλεως.

Όταν εκοιμήθη ο αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Ταράσιος, ο αυτοκράτορας Νικηφόρος Α΄, υπέδειξε ως άξιο διάδοχό του τον Νικηφόρο. Την Κυριακή του Πάσχα του 806 ανήλθε στον Πατριαρχικό Θρόνο, ο οποίος ισοδυναμούσε και τότε, αλλά και σήμερα, με Γολγοθά. Έδωσε σκληρούς αγώνες για την τιμή και την προσκύνηση των ιερών Εικόνων. Όταν όμως το 813 μ.Χ. ανέβηκε στο θρόνο της Βασιλεύουσας, ο ασεβής αυτοκράτορας Λέων Ε΄, ο Αρμένιος, ξέσπασε μέγας και απηνής διωγμός κατά των προαπιστών της τιμητικής προσκύνησης των εικόνων.

Η αγέρωχη στάση και εμμονή του Νικηφόρου στην προστασία της Ορθοδοξίας, προκάλεσε την οργή του αυτοκράτορα, ο οποίος τον απομάκρυνε από τον πατριαρχικό θρόνο. Υπέστη πολλές ταλαιπωρίες και τελικά, αρκετά

ταλαιπωρημένος παρέδωσε το πνεύμα του στον αναστημένο Κύριο, στις 2 Ιουνίου 822 μ.Χ.

Με τη συνάντηση στο Φρέαρ του Ιακώβ του Μεσσία Χριστού, με την Σαμαρείτιδα, τη μετέπειτα ισαπόστολο αγία Φωτεινή, και με τη μορφή του αγίου Νικηφόρου επιβεβαιώνεται ο λόγος του Κυρίου ότι «Πνεύμα ο Θεός και τους προσκυνούντας αυτόν εν πνεύματι και αληθεία δη προσκυνείν». Η αποκάλυψη της αλήθειας στο πρόσωπο του αναστημένου Χριστού και η εμπειρία της Ορθοδόξου Πίστεως είναι τα εχέγγυα της πορείας του ανθρώπου προς τη μετοχή κατά χάρη, στα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, ώστε να οπλίζεται με θάρρος και αντίσταση απέναντι στους κάθε είδους πειρασμούς και δοκιμασίες.

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου

=====

Ομιλία του Αγίου Γρηγορίου αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης του Παλαμά, απόσπασμα

Έρχεται ο Κύριος σε μια πόλη της Σαμάρειας που λέγεται Σιχάρ. (Σαμάρεια ονομάστηκε η πόλη που έκτισε το 880 π.Χ. ο βασιλιάς του Ισραήλ, Αμβρί, έπειτα το όρος Σομόρ που ήταν η ακρόπολή της και τέλος όλο το βόρειο βασίλειο του Ισραήλ, που καταλύθηκε από τους Ασσυρίους το 721 π.Χ. και ο ηγεμόνας τους εγκατέστησε εκεί εθνικούς από πολλά μέρη).

Εκεί ήταν η πηγή του Ιακώβ, το πηγάδι που εκείνος είχε ανοίξει. Κουρασμένος ο Κύριος από την οδοιπορία κάθισε μόνος του δίπλα από το πηγάδι και κάτω αφελώς, γιατί οι μαθητές του πήγαν να αγοράσουν τροφές. Έρχεται εκεί μια γυναίκα από τη Σαμάρεια να πάρει νερό και ο Κύριος διψώντας ως άνθρωπος, της ζήτησε νερό.

Αυτή αντελήφθηκε από την εμφάνισή του ότι ήταν Ιουδαίος και θαύμασε πως ένας

Ιουδαίος ζητά νερό από την εθνική Σαμαρείτιδα. Αν γνώριζες, της είπε, τη δωρεά του Θεού, ποιός είναι αυτός που σου ζητά να πιεί νερό, εσύ θα του ζητούσες και θα σου έδινε ζωντανό νερό. Ο Κύριος επιβεβαίωσε ότι αν γνώριζε θα γινόταν μέτοχος πραγματικά ζωντανού νερού, όπως έπραξε και απόλαυσε αργότερα όταν το έμαθε, ενώ το συνέδριο των Ιουδαίων που έμαθαν σαφώς, έπειτα εσταύρωσαν τον Κύριο της δόξης. Δωρεά του Θεού είναι, επειδή θεωρεί αγαπητούς όλους ακόμα και τους μισητούς από του Ιουδαίους εθνικούς και προσφέρει τον εαυτό του και καθιστά τους πιστούς σκευή δεκτικά της Θεότητός του.

Η Σαμαρείτιδα δεν κατάλαβε το μεγαλείο του ζωντανού νερού, απορεί που θα βρεί νερό χωρίς κουβά σε ένα βαθύ πηγάδι. Έπειτα επιχειρεί να τον συγκρίνει με τον Ιακώβ, που τον αποκαλεί πατέρα, εξυμνώντας το γένος από το τόπο και εξαίρει το νερό με τη σκέψη ότι δεν μπορεί να βρεθεί καλύτερο. Όταν όμως άκουσε ότι το «νερό που θα σου δώσω» θα γίνει πηγή που τρέχει προς αιώνια ζωή, άφησε λόγο ψυχής που ποθεί και οδηγείται προς τη πίστη και ζήτησε να το λάβει για να μη ξαναδιψήσει. Ο Κύριος θέλοντας να αποκαλύπτεται λίγο λίγο, της λέγει να φωνάξει τον άνδρα της, γνωρίζοντάς της πόσους άνδρες είχε και αυτόν που έχει τώρα δεν είναι δικός της. Εκείνη όμως δεν στενοχωρείται από τον έλεγχο, αλλά αμέσως καταλαβαίνει ότι ο Κύριος είναι προφήτης και του ζητά εξηγήσεις σε ψηλά ζητήματα.

Βλέπετε πόση είναι η μακροθυμία και η φιλομάθεια αυτής της γυναίκας; Πόση συλλογή και γνώση είχε στη διάνοιά της, πόση γνώση της θεόπνευστης Γραφής; Και αμέσως τον ρωτά που πρέπει να λατρεύεται σωστά ο Θεός, εδώ σ' αυτό το τόπο ή στα Ιεροσόλυμα; Και τότε παίρνει τη απάντηση, ότι έρχεται η ώρα οπότε ούτε στο όρος αυτό ούτε στα Ιεροσόλυμα θα προσκυνήτε τον Πατέρα. Της γνωρίζει μάλιστα ότι η σωτηρία είναι από τους Ιουδαίους, δεν είπε θα είναι, στο μέλλον, γιατί ήταν αυτός ο ίδιος. Έρχεται ώρα και είναι τώρα που οι αληθινοί προσκυνητές θα προσκυνούν το Πατέρα κατα Πνεύμα και αλήθεια.

Γιατί ο ύψιστος και προσκυνητός Πατέρας, είναι Πατέρας αυτοαληθείας, δηλαδή του μονογενούς Υιού και έχει Πνεύμα αληθείας, το Πνεύμα το άγιο και αυτοί που τον προσκυνούν, το πράττουν έτσι διότι ενεργούνται δι' αυτών. Ο Κύριος απομακρύνει κάθε σωματική έννοια τόπο και προσκύνηση, λέγοντας: «Πνεύμα ο Θεός και αυτοί που τον προσκυνούν πρέπει να τον προσκυνούν κατα Πνεύμα και

αλήθεια». Ως πνεύμα που είναι ο Θεός είναι ασώματος, το δε ασώματο δεν ευρίσκεται σε τόπο ούτε περιγράφεται με τοπικά όρια. Ως ασώματος ο Θεός δεν είναι πουθενά, ως Θεός δε είναι παντού, ως συνέχων και περιέχων το πάν.

Παντού είναι ο Θεός όχι μόνο εδώ στη γη αλλά και υπεράνω της γης, Πατήρ ασώματος και κατά τον χρόνο και σε τόπο αόριστος.

Βέβαια και η ψυχή και ο άγγελος είναι ασώματα, δεν είναι όμως σε τόπο, αλλά δεν είναι και παντού, γιατί δεν συνέχουν το σύμπαν αλλά αυτά έχουν ανάγκη του συνέχοντος.

Η Σαμαρείτιδα καθώς άκουσε από το Χριστό αυτά τα εξαίσια και θεοπρεπή λόγια, αναπτερωμένη, μνημονεύει τον προσδοκώμενο και ποθούμενο Μεσσία, τον λεγόμενο Χριστό που όταν έρθει θα μας τα διδάξει όλα. Βλέπετε πως ήταν ετοιμότητα για την πίστη; Από που θα γνώριζε τούτο, αν δεν είχε μελετήσει τα προφητικά βιβλία με πολλή σύνεση; Έτσι προλαβαίνει περί του Χριστού ότι θα διδάξει όλη την αλήθεια. Μόλις την είδε ο Κύριος τόσο θερμή της λέγει απροκάλυπτα: Εγώ είμαι ο Χριστός, που σου μιλώ. Εκείνη γίνεται αμέσως εκλεκτή ευαγγελίστρια και αφήνοντας τη υδρία και το σπίτι της τρέχει και παρασύρει όλους τους Σαμαρείτες προς το Χριστό και αργότερα με τον υπόλοιπο φωτοειδή βίο της (ως Αγία Φωτεινή) σφραγίζει με το μαρτύριο την αγάπη της προς τον Κύριο.

Πηγή: churchofcyprus.org.cy